

DUBIA

Dubium 1. odnośnie do twierdzenia, że powinniśmy dokonywać reinterpretacji Objawienia Bożego zgodnie z modnymi zmianami kulturowymi i antropologicznymi.

Po wypowiedziach niektórych biskupów, które nie zostały ani skorygowane, ani wycofane, **zadaje się pytanie, czy Objawienie Boże w Kościele powinno podlegać reinterpretacji zgodnie ze zmianami kulturowymi naszych czasów i zgodnie z nową wizją antropologiczną, którą owe zmiany promują; czy też Objawienie Boże jest wiążące na zawsze, niezmiennie i dlatego nie można mu zaprzeczyć**, zgodnie z nakazem Soboru Watykańskiego II, że Bogu, który objawia, należy się „posłuszeństwo wiary” (*Dei Verbum* 5); że to, co zostało objawione dla zbawienia wszystkich, musi pozostać „na zawsze zachowane w całości” i żywe, i musi być „przekazywane wszystkim pokoleniom” (7); i że postęp zrozumienia nie pociąga za sobą żadnej zmiany w prawdzie rzeczy i słów, ponieważ wiara została przekazana „raz na zawsze” (8), a Urząd Nauczycielski nie jest ponad Słowem Bożym, ale naucza tylko tego, co zostało przekazane (10).

Dubium 2. odnośnie do twierdzenia, że powszechna praktyka błogosławienia związków osób tej samej płci byłaby zgodna z Objawieniem i Urzędem Nauczycielskim (KKK 2357).

Zgodnie z Objawieniem Bożym, potwierdzonym w Piśmie Świętym, którego Kościół „z rozkazu Bożego i przy pomocy Ducha Świętego słucha (...) pobożnie (...), święcie go strzeże i wiernie wyjaśnia” (*Dei Verbum* 10): „Na początku” Bóg stworzył człowieka na swój obraz, stworzył mężczyznę i niewiastę, po czym błogosławił im, aby byli płodni (por. Rdz 1, 27-28), przy czym Apostoł Paweł naucza, że negowanie odmienności płci jest konsekwencją negowania Stwórcy (Rz 1, 24-32). **Zadaje się pytanie: Czy Kościół może odstąpić od tej „zasady”, uznając ją, wbrew nauczaniu *Veritatis Splendor* 103, za zwykły ideał i akceptując jako „możliwe dobro” obiektywnie grzeszne sytuacje, takie jak związki osób tej samej płci, nie dopuszczając się przy tym zdrady doktryny objawionej?**

*Dubium 3. odnośnie do stwierdzenia, że synodalność jest „konstytutywnym wymiarem Kościoła” (Konstytucja apostolska *Episcopalis Communio* 6), co oznaczałoby, że Kościół ze swej natury jest synodalny.*

Zważywszy, że Synod Biskupów nie reprezentuje Kolegium Biskupów, ale jest jedynie organem doradczym papieża, ponieważ biskupi, jako świadkowie wiary, nie mogą delegować wyznawania przez siebie prawdy, **zadaje się pytanie, czy synodalność może stanowić najwyższe kryterium regulacyjne stałego rządu Kościoła bez zniekształcania ustanowionego przez jego Założyciela porządku konstytutywnego, zgodnie z którym najwyższa i pełna władza Kościoła jest sprawowana zarówno przez papieża na mocy jego urzędu, jak i przez Kolegium Biskupów wraz z jego głową, Biskupem Rzymskim (*Lumen Gentium* 22).**

Dubium 4. odnośnie do popierania przez duchowieństwo i teologów teorii, zgodnie z którą „teologia Kościoła uległa zmianie”, a zatem święcenia kapłańskie mogą być udzielane kobietom.

Po wypowiedziach niektórych dostojników kościelnych, które nie zostały ani skorygowane, ani wycofane, zgodnie z którymi wraz z Soborem Watykańskim II zmieniła się teologia Kościoła i znaczenie Mszy świętej, **zadaje się pytanie, czy nadal obowiązuje dictum Soboru**

Watykańskiego II, zgodnie z którym „[kapłaństwo powszechne wiernych i kapłaństwo urzędowe lub hierarchiczne] różnią się istotą, a nie stopniem tylko” (*Lumen gentium* 10) oraz że prezbiterzy na mocy „święt[ej] władz[y] kapłańsk[iej] składania ofiary i odpuszczania grzechów” (*Presbyterorum ordinis* 2) działają w imieniu i w osobie Chrystusa Pośrednika, przez którego duchowa ofiara wiernych staje się doskonała. **Ponadto zadaje się pytanie, czy nauczanie zawarte w liście apostołskim św. Jana Pawła II *Ordinatio Sacerdotalis*, który głosi jako ostateczną prawdę niemożność udzielania święceń kapłańskich kobietom, zachowuje ważność, przez co nauczanie to nie podlega już zmianom ani swobodnej dyskusji duchownych czy teologów.**

Dubium 5 odnośnie do stwierdzenia „przebaczenie jest prawem człowieka” i nalegania Ojca Świętego na obowiązek rozgrzeszania wszystkich i zawsze, tak aby skrucha nie była niezbędnym warunkiem sakramentalnego rozgrzeszenia.

Zadaje się pytanie, czy wciąż obowiązuje nauczanie Soboru Trydenckiego, zgodnie z którym *żal penitenta*, który polega na wstręcie do popełnionego grzechu z zamiarem niegrzeszenia więcej (Sesja XIV, Rozdział IV: DZ 1676), **jest niezbędny z punktu widzenia ważności spowiedzi sakramentalnej, wobec czego kapłan musi odłożyć w czasie rozgrzeszenie, gdy oczywiste jest, że warunek ten nie został spełniony.**

Watykan, 10 lipca 2023 r.

Kardynał Walter BRANDMÜLLER

Kardynał Raymond Leo BURKE

Kardynał Juan SANDOVAL ÍÑIGUEZ

Kardynał Robert SARAH

Kardynał Joseph ZEN ZE-KIUN, S.D.B.